

אשר ישודאל

פרשת
אחרי קדושים
תשפ"ה

גליון
תס"ו

השיעור השבועי

מפי פורינו הרה"צ
רבי **יצחק שמואל אהרן לעזער** שליט"א

השיעור נמסר ביום ד', בשעה 23:30, ניתן להאזין בקו:
בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ב: 845-510-6314

של רבינו הוא **'נצח שבנצח'**. ואם נשים לב, הרי שמו של **רבינו הקדוש** בגימטריא **נצ"ח**, ובמילת **'נצח'** בעצמה מונח סוד גדול, כי יש בה אותיות **נ' וח'**, שהן חלק משמו של רבינו, אותיות **'נח' ו'חן'**, בבחינת (בראשית ו, ח) **"וְנַח מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי ה'"**, וכמו שאמר רבינו בפירוש, ששמו הקדוש מונח בענין נח הצדיק, שכתוב אצלו (שם ה, כט) **"זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעַשְׁנוּ וּמִמַּעַצְבוֹן יְדִינוּ"**. ובאמצע אותיות **נ' וח'** יש את האות **צ'** - רמז להצדיק, וזוהי מידת **'נצח'**.

ועלינו להתבונן קצת במהות העניין של **'נצח'**, ובפרט שרבינו היה עמוד של **נצח**, כמאמרו: **"נִצָּחֲתִי וְאִנְצָח"**, וכמו שאמרנו עכשיו, שזה ענין של **נ' וח' - 'חן' ו'נח'**, ובאמצע יש את ה**'צדי'ק**: זה הכח

חסדי השם יתברך, אנחנו אווזים עכשיו בפרשת **אחרי מות - קדושים**, ונמצאים אנו בזמן מיוחד וקדוש - **ספירת 'נצח שבנצח'**, הגענו בשעה טובה אל החצי השני של **ימי הספירה הקדושים**, כי הלילה ספרנו **'חמישה ועשרים יום'**, ובזה הגענו אל החצי השני של ימי הספירה הקדושים, כי כתוב **"תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם"**, ולמעשה אנו סופרים **מ"ט יום**, ויום החמישים הוא חג השבועות, וממילא כשמגיעים ליום **כ"ה** - מתחיל החצי השני של ימי הספירה, והיא ספירת **'נצח שבנצח'**.

והנה, לספירת **'נצח שבנצח'** יש חשיבות מיוחדת אצל כל מי שזוכה להיות מקורב לרבינו, כי ידועה לנו התבטאותו של רבינו: **"נִצָּחֲתִי וְאִנְצָח"**, נמצא שעניינו

צריכים ללחום עם מישהו - צריכים לנצח אותו, אבל זה לא רק זה, כי בוודאי זה חלק גדול מזה - כי האדם הרי נתון בקרב-מלחמה מיום לידתו [וכמו שפירשו צדיקים את הפסוק (דברים כא, י) **כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ** - מיד כשאדם יוצא ממעי אימו הוא מיד בקרב-מלחמה], ועליו לחגור מותניו ולנצח את המלחמה - **'אני מוכרח לנצח'!**

אבל מלבד הפירוש הפשוט של **'ניצחון'** - שצריכים לנצח את המלחמה, **"נצח"** הוא לשון של **נצחיות**, בבחינת: **"נִצַּח סֵלָה וְעַד"** - דבר שנשאר קיים לעד ולעולם! **'נצח'** פירושו דבר 'בלתי מוגבל'!

רבי נתן דיבר פעם מהעניין הזה של **'נצחיות'**, וכדי להמחיש את העניין של **'נצח'** - שהוא **'איך-סוף'**, המשיל את זה במשל: אם כל העולם כולו - כל כדור העולם, מן הארץ עד השמים - מלא עם גרעיני חיטה, והיה עוף יחיד שבכל פעם אוכל עוד גרעין ועוד גרעין, הרי זה לא ייגמר לעולם... **'נצח'** הוא דבר שלא נגמר אף-פעם, זה **"לנצח נצחים"**!

וזהו עניינו של רבינו הקדוש: **'נצח שבנצח'**, ומהי אפוא הכפילות של ה**'נצח'**? לכאורה **'נצח'** זה **'נצח'**, ומהו **"נצח שבנצח"**? לפי האמור זה מובן מאד, כי **'נצח'** סובב על שני העניינים האמורים: העניין של **'נצחיות'**, וכן

שיש לכל נשמה מישראל, להיות קשור ודבוק בצדיקים, והצדיקים הם מדביקים אותנו בהקב"ה!

העניין של התקרבות לצדיקים, זה ענין שאדם מחפש דרך להתקרב להקב"ה, הוא מבקש ומבקש את הקב"ה תמיד: **רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִשְׁיבֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁוֶבָה** - **תְּשִׁיב אֹתָנוּ בְּתִשְׁוֶבָה!** אנחנו צריכים לשוב בתשובה! כל יהודי - מקטן ועד גדול, כולם צריכים לחזור בתשובה!

שומעים לפעמים כאלה שאומרים: 'ההוא "בעל-תשובה"... ההוא לא "בעל-תשובה"... ובאמת כל אחד הוא "בעל-תשובה"! כל אדם צריך לחזור בתשובה! אדם שחושב שהוא לא "בעל-תשובה" - הוא מסכן גדול... רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' ו): כל אחד ואחד צריך תמיד את ענין התשובה! ואפילו אם ביום האתמול היו לי רצונות טובים וכו', היום זה כבר צריך להיות ענין חדש לגמרי, ועלי לשוב בתשובה מחדש לגמרי... לא לחשוב אף-פעם **"אני בסדר"**! ועל-כן אנחנו מבקשים תמיד מהקב"ה (איכה ה, כא): **"הִשְׁיבֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁוֶבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם"** - תחדש אותנו 'כתינוק שנולד'! אנחנו רוצים להתחיל **'מעכשיו'** - מחדש!

וזה הכח של הצדיקים, שזה מראים לנו באמת איך אפשר ל**נַצֵּחַ** את המלחמה; ענין **'ניצחון המלחמה'** בפשטות, שאם

הוא לא צודק, אבל מידת הניצחון לא נותנת לו להודות על האמת...

אם אתה רוצה לנצח משהו - אדם אומר: 'אני אנצח את ההוא וההוא, אני אראה לו...' או בבית: 'אני אראה לאשתי, אני אנצח!'... או אשה שאומרת ככה, וכל אחד רוצה לנצח את השני - אז אם אתה רוצה רק 'לנצח', זה מסנוור את העיניים שלך, ואתה לא תראה את האמת! אם אתה דבק בעמדתך שרק אתה הוא "הצודק", אז בסדר - תהיה הצודק... אבל לבסוף לא תגיע לשום-מקום! זוהי מידת הניצחון, שאיננה סובלת את האמת.

ברם, אצל הקב"ה כתיב (שמואל א' טו, כט): **'וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקָר'** - הקב"ה הוא **'נִצַּח יִשְׂרָאֵל'**, ומי שזוכה להיות דבוק בהקב"ה - שזוהו "נצח ישראל" - כל יהודי שזוכה להידבק בזה, ולהיכלל במידת ה'נצח' של הצדיקים, אזי הוא **'לֹא יִשְׁקָר'**, למה? כי לא מעניין אותו לנצח משהו או להכניע את חברו, אלא הוא רוצה רק את האמת - לראות איך לעזור לנשמות ישראל, לחנך נשמות ישראל - בנים ובנות ישראל, לחנך אותם בחינוך קדוש וטהור, זו כל המגמה והתכלית שלו! ויש בני-אדם שלא מבינים זאת, וטוענים: 'אתה רוצה לנצח משהו...' אני רוצה רק לעזור לך, לתת לך חיים טובים, לא לנצח אף-אחד...

העניין של 'ניצחון' - ניצחון בקדושה, שבזה אדם צריך תמיד לנצח, ועליו להאמין שהוא יכול לנצח! הסמ"ך-מ"ם מחליש את דעת האדם: **'מי אתה' ו'מה אתה' וכו'**, וזה ממש כמו הס"מ שלחם עם יעקב אבינו, ורצה לנצח אותו, אבל יעקב אבינו היה חזק מאד, ולא הניח ולא עזב את עצמו עד שהוא היה המנצח!

והצדיקים - בפרט רבינו הקדוש, שהוא שורש נשמת המשיח - נותנים לנו את הכח הזה לנצח, ושלא ניפול בדעתנו - "עליי אין כבר מה לדבר... אני מלא עם משיכות לא טובות, מדות לא טובות, תאוות לא טובות", ואדם כבר 'מרים ידיים' - "מה יהיה איתי"... הוא חושב: "אני מסתכל 'למעשה', מה הולך איתי? אני לא מרוצה עם עצמי, אני לא מצליח, וזהו... אמנם זכיתי בחסד-חינם להתחתן, אבל מה קורה בבית... כל השלום-בית 'על הפנים', וזהו זה"... אבל הצדיקים נותנים לנו את הכח הזה: **לא! אל תעזוב! תנצח!**

ואת מי תנצח? ראשית תזכור: אל תנצח שום בריה שבעולם! מיד כשאתה רוצה לנצח משהו - זו בעיה גדולה... זו תורה מפורשת בדברי רבינו (ליקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רכב): **'מִדַּת הַנִּצָּחוֹן אֵינָה סוֹבֶלֶת אֶת הָאָמֶת'**; אדם שרוצה לנצח - זה לא הולך ביחד עם אמת... יכולים להוכיח לו 'שחור על גבי לבן' כנגד עמדתו, ומוכיחים לו שהוא אינו על דרך הנכון,

'נצח'! זה נשאר קיים תמיד! וכשאדם צריך את זה - הרי זה מגיע לטובתו...

כי בשמים זוכרים היטב - "אין שִׁכְחָה לְפָנַי כִּסָּא כְבוֹדִי", הקב"ה זוכר טוב: 'היה לאדם הזה איזה הרהור תשובה, איזה חשק, איזה דיבור טוב, איזו התעוררות', ואתה כבר מזמן שכחת מזה, וכמעט שלא זכרת מזה אפילו בשעת מעשה... אבל הקב"ה לא שוכח את זה! וכל אלו הדברים מתאספים יחדיו בשמים, ועוד ישמשו לטובתך... וכלשון של רבינו (שיחות'הר"ן, סימן רע"א): 'יֵהָא מְנַח וּמִזְכֵּן אֶצְלוֹ לְעַת הַצֶּרֶךְ' - כשאדם יצטרך איזו ישועה מסוימת, אז הנה בשמים הולכים אל "הַפְּסָפֶת" ובודקים מה יש בה... והנה רואים: 'פלוני בן פלוני השאיר פה דברים טובים'... - ואולי יש שם דברים קטנים, אבל בכמות גדולה! אדם שכח כבר מזמן, אבל בשמים לא שוכחים! התפילה הזאת והמחשבה טובה הזאת מונחים שם, ולעת הצורך של אדם - הנה הוא צריך איזו ישועה - אוספים את הכל ביחד, והוא זוכה לקבל את הישועה...

זה ענין ה'ניצחון', שאדם זוכה לנצח על הרע, ואפילו שזה נראה לעת-עתה 'ניצחון זמני' - אדם אומר: "יגעתי הרבה על שלום-בית, באמת השקעתי בזה הרבה מאד, ואכן פעלתי משהו למשך זמן מה - חודש, שבוע, יום, היה זמן מסוים שהיה רוגע בבית, אבל זה לא נמשך זמן

וזו מידה שהצדיקים מורשים לנו, ענין של 'נצח' - לנצח את היצר-הרע, לנצח את המשיכות הלא-טובות שיש בקרבנו, שעל זה צריכים לעבוד הרבה מאד, ולדעת היטב "אני יכול לנצח!"...

וזה נכלל בדברי חכמינו הקדושים (ברכות ה.): 'לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע'; שזה ג"כ ענין של מידת ה'נצח' - שאדם זוכה לנצח! אבל את מי אתה מנצח? אתה מנצח את החבר שלך, את אשתך?... את מי אתה מנצח? מנצח את היצר-הרע שרוצה לנתק את האדם מן ה'נצחיות' שלו - מהדביקות בהקב"ה, שזה דבר של 'נצח'!

כי כל דביקות - אפילו קטנה, כל התקרבות - אפילו כלשהי, כל רצון שיש לאדם להשתוקק אחר הקב"ה - כל דבר כזה, זה דבר שקיים "נִצָּח סֵלָה וְעַד!" זה דבר שאף-פעם לא ייפסק!

אדם אומר: 'היה לי הרהור תשובה, היתה לי איזו מחשבה טובה, וזה פרח וחלף... היה לי איזה זמן שפתאום התגעגעתי אחר הקב"ה, ואם זכיתי - גם הוצאתי איזו מילה בתפילה להקב"ה על אותו הדבר, אבל זה מיד חלף ועבר... זה לא נשאר אצלי הרבה זמן'... דע לך, שהדבר הזה נשאר אצלך לנצח! זה נטבע אצלך וזה שמור היטב באיזה מקום, ואף פעם זה לא יתבטל! יש כזה אוצר, שהוא

לא הולך כ"כ בקלות... אבל הוא קם! הוא מקבל מכות - ונלחם!

כשיעקב אבינו התאבק עם השר של הס"מ, כתוב (בראשית לב, כה): "וַיֵּאָבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר", וזה היה כדרך שני בני־אדם הנאבקים זה עם זה^[8] (רש"י שם), כך במשך כמה שעות, וזה ממש כמו, להבדיל, שני בני־אדם שנאבקים אחד נגד השני באגרופים, כמו שמצוי שעושים - ואמנם זה שיגעון, אבל יש כזה דבר... שניהם אחד נגד השני, והנה האחד גבר על חברו ונתן לו מכות עד שהלה שוכב על הרצפה, אך לפתע ההוא קם ומחזיר לו... וזה יכול להימשך הרבה זמן, עד שהאחד 'גומר' את השני...

זו רק דוגמא למשל מה שהולך בחיי אדם, שיש לו את ההתאבקות הזאת, ואם הוא רוצה באמת לחזור בתשובה, ולהתקרב להקב"ה, הוא מוכרח להיות חזק במידה הזו של 'נצח', להיות חזק בדעתו: 'אני אמשך לנצח!'... ולא לחשוב "כבר ניצחו אותי"... לא! מי שחושב "היצר הרע ניצח אותי" ידע שאין דבר כזה! אלא "אני אתחבר לצדיקים, ואזכה להמשיך עם כל הכוחות!"...

שזהו, כאמור, כל האור של רבינו, לגלות לאדם: יש לך כוחות לנצח! אנחנו

רב"... ולאדם נדמה שזה לא שווה כלום, אבל זו טעות גדולה מאד, כי בזה שניצחת - זה רווח! את מי ניצחת? את היצר הרע - הס"מ, את כל הרגשות השליליות שיש בך - אותם ניצחת! ואולי באמת זה היה רק לזמן קצר - יום אחד, שבוע או חודש אחד, ולא יותר מזה, אבל זה קיים לנצח! ואם תיקח את עצמך בידיים, כל אלו הדברים יתחברו ביחד, ויתנו לך כח להמשיך הלאה!

וכך הוא במלחמה גשמית, שיש שתי מדינות במלחמה - וכי מנצחים וכובשים בפעם אחת וזהו?... לא־כן הוא, אלא הנה זה כָּבַשׁ את זה, זה ניצח את זה, והנה ההוא עוד הפעם התעורר, ושוב מתחיל... [רואים מדינה שפילה ופחותה שאין להם מה לעשות, ומתחילים להתגרות באומות - מה אכפת לו להתגרות בהם? הוא מוכן... והוא אכן מנסה שוב ושוב, עד שיקבל כזאת מכה שלאחריה תעלה השאלה: איפה הניצחון שלך?... מה ניצחת?... אתה רק חושב שניצחת, אבל את מי אתה מנצח? אתה מנצח את עצמך...].

כך הוא במלחמת היצר: הניצחון שלנו הוא לנצח את היצר הרע, לנצח את כל הכוחות הנגדיים שלו! הנה אדם רוצה להיות יהודי כשר (ערליכע-איד), להיות דבוק בהקב"ה, והנה יש לו קשיים, זה

א. אכן זה מדובר על הצד הגשמי של הדבר, ומצד הרוחניות - היו שם דברים גדולים וסודות פנימיים מאד.

שמידת הניצחון איננה סובלת את האמת, ובדרך־כלל אדם רואה את עצמו 'צודק' אפילו שזה נגד האמת, ואדם צריך לדעת שאסור שיהיה דבר כזה, 'ניצחון' זה רק מה שקשור להקב"ה! ובמה זה מתבטא? בניצחון על היצירה הרע שלך! היצירה הרע מגיע ומחליש את דעתך בעניין לימוד התורה - ואתה לא אובה לשמוע לו!

הנה מי שזכה להתחיל את ה'ש"ס קטן', אם אנחנו נמצאים עכשיו בחצי השני של ימי הספירה, אז הוא כבר זכה לגמור 'חצי ש"ס'... זה דבר יפה... 'חצי ש"ס' זה חשוב... ישנם מ"ט דפים, והיום לומדים את דף כ"ה, וממילא נמצאים כבר אחר 'חצי ש"ס'... זכה ללמוד חצי ממסכת ש"בועות וחצי מסכת סוטה, וזכה ללמוד כבר חצי ש"ס...

אך הנה היצירה הרע פתאום מגיע ומנסה להחליש: 'מה איתך... הרי אתה לא מבין את הלימוד... מה אתה עושה בכלל?'... אתה שואל מה אני עושה? אני מנצח אותך! כי במה שאתה מתגבר עליי - זה הסימן לי שעליי להתגבר בו ביותר!

העניין הזה מבואר בדברי רבינו ז"ל בכמה מקומות (אחד מהם בליקוטי"מוהר"ן, חלק א', סימן כו), שהדבר שבו יש לאדם התגברות מיוחדת - המידות המושחתות שמתגברות עליו, ושאר שטויות ובלבולים שונים, למשל: בשמירת הלשון

שואבים את הכח של ניצחון מרבינו! ורבינו אמר: "נִצְחָתִי וְאֶנְצַח" - לשון כפולה, למה? אדם יכול לומר: אני כבר רואה את האור של רבינו, הנה מתקיים ה'נִצַּח' הזה... על זה בא רבינו ואומר: "נִצְחָתִי וְאֶנְצַח" - אמנם 'נִצְחָתִי', והאור הגדול שלי מתפשט בעולם, אבל עוד 'אֶנְצַח' לעתיד, שזה כלליות הדברים שעוד נזכה לראות, שעליהם נאמר (ישעיה א, טו) "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זֹלַתְךָ", ואת זה אי־אפשר לתאר ולשער כלל בשכל אנושי... שזה יהיה באמת הניצחון האמיתי של רבינו, שזה ענין של רבינו שיכבוש את כל העולם כולו, ומה הכוונה 'יכבוש'? וכי הכוונה בפשטות - שרבינו ילך ויכבוש את כל העולם כולו... רבינו יכבוש את העולם הכוונה על גילוי אלקות שיגלה! משיח צדקנו יגלה את האור של השכינה לכל העולם כולו, ואז יהיה באמת 'אֶנְצַח' - שראינו את הניצחון הנצחי!

ובזה אנחנו עוברים מן הפירוש הראשון של 'נִצַּח' - היינו לנצח, אל הפירוש השני: 'נצחיות', כלומר: שלדבר הזה יהיה 'נצחיות', זה בלי הפסק! זה יישאר תמיד, ואף־פעם זה לא ייגמר!

והנה זה מאד מעניין, שישנן שתי תורות בליקוטי"מוהר"ן העוסקות בעניין האמור, וסמוכות זו לזו: האחת היא תורה קכ"ב, והזכרונה לעיל, שבה מביא רבינו את הפסוק "וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר" -

שלו, שיש אחד שהוא ה"י מפקיר את פיו, ומנבל את פיו בכל מיני דברים טמאים - דע לך שזה מה שאתה צריך להשלים כאן בזה העולם! באותם הדברים שמתגברים עליך - שם עליך להיות המנצח!

ורבי נתן מסביר, שזהו פשר הלשון החוזרת הרבה בספר תהלים: "לְמַנְצַח", שבפשטות העניין הזה סובב על בית המקדש, שם היו את אלו ששירם בפה, ואת הלווים שמנגנים בכלי שיר וכו', אבל בפנימיות: דוד המלך - מלך המשיח, 'דוד מלך ישראל חי וקיים' - הוא המנצח האמיתי! דוד המלך הוא שורש נשמת משיח - כח ממנו יצא המשיח, והוא תמיד "לְמַנְצַח! שזה כלליות מזמורי התהלים, שאדם שר להקב"ה, והוא מבקש: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תִּצִּיל אוֹתִי! "לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי!" - וכן כל הפסוקים שדוד המלך מבקש על תשובה וקרבה להשם יתברך, זהו "הַמְנַצֵּחַ" האמיתי! ובכל פעם שאדם אומר מזמורי תהלים אלו, הוא ממש מקבל את הכח הזה - להיות המנצח!

זה מה שמגלה רבינו בתורה קכ"ב, שהעניין של 'ניצחון' צריך להיות רק בשביל 'אמת' - להתקרב להקב"ה!

ותיכף ומיד אח"כ מגיעה תורה קכ"ג, שם מגלה רבינו את העיקר והיסוד שהכל תלוי בו - לקשר את עצמו להצדיק

שבדור וכו', ותיכף לאחריה מגיעה תורה קכ"ד, שם מזכיר רבינו את הפסוק (עי' תהלים פח, א) "שִׁיר מְזֻמָּר לְמַנְצַח", ואת מאמר חכמינו הקדושים על זה (פסחים קיט:): 'זְמָרוּ לְמִי שֶׁמְנַצֵּחִים אוֹתוֹ וְשִׁמְחָה; זה פלאי פלאים! [גם בשיחות הר"ן, סימן ס"ט, יש כזאת שיחה מרבינו ז"ל באריכות יתר]. הקב"ה כביכול שמח מזה שמנצחים אותו בשירה ותפילה!

מה הכוונה? בדרך כלל, בעניין של 'ניצחון', אדם לא אוהב שמנצחים אותו... אם רואים אחד שניצחו אותו - הוא שבור לגמרי, 'ניצחו אותי'... אבל אצל הקב"ה זה בדיוק הפוך, וזה דווקא מחמת שזה 'איך סוף', וזה 'נצח' - המדרגה הכי עליונה, אז כביכול הקב"ה מבקש: 'נִצְחוֹנִי'!

ואכן, יש כזאת לשון בגמרא (ב"מ נט.), בעת שהיתה מחלוקת גדולה בין התנאים בענייני ההלכה, והקב"ה אמר כביכול: 'נִצְחוֹנִי בְּנֵי נִצְחוֹנִי'; כאומר: 'הבנים שלי ניצחו אותי, והסכמתי לדעתם'. ואכן אין אנו מבינים בזה כלל וכלל, אבל בפשטות: באמת לא היתה צריכה להיות ההלכה כך, ובאמת היה צריך להיות נפסק אחרת, אבל אם החכמים פסקו ככה - 'נִצְחוֹנִי בְּנֵי'!

ואם ישאל השואל: 'וכי שייך לנצח את הקב"ה?...' התשובה היא: כן! יש דבר כזה! 'איך?' מגלים חכמינו הקדושים: "שִׁיר

מִזְמֹר לַמִּנְצָח" - 'זָמְרוּ לִמִּי שְׁמִנְצָחִים
אוֹתוֹ וְשִׁמְח' - הקב"ה מבקש כביכול:
'תנצחו אותו! כן, ניצחוני!...

ומה ההסבר בזה? הקב"ה רוצה לראות
שאתה לא בטלן, ואתה לא עציב ושבור!
הקב"ה רוצה לראות שאתה לא מייאש את
עצמך! אתה מבין שכל מה שעובר עליך
זה רק ניסיון! אדם יגיד: 'לא, הרי הכל זו
השגחה, אז ככה אני, וזהו... יש לי יצר-
הרע גדול, כך השלום בית שלי נראה,
והכל מושגח... מה אני יכול לעשות?...'!
אבל הקב"ה אומר: לא! תנצחו אותי! תגיד:
'לא! אני לא רוצה להמשיך ככה! אני רוצה,
רבנו של עולם, לחזור בתשובה! אני 'כן'
רוצה להיות איש כשר! אני 'כן' רוצה לזכות
לשלום בית אמתי! אני 'כן' רוצה!...' זה מה
שמבקש הקב"ה: 'תנצחו אותי!', ואכן,
והקב"ה כביכול נותן לך לנצח... - 'תִּרְאֶה
לִי שְׂבָאֵמֶת אֶתָּה הַמִּנְצָח'... והקב"ה שמח
בזה!

ובעניין הזה של מלחמות האדם
וניצחונותיו, ישנה תורה נוספת -
בליקוטימוהר"ן, חלק א', סימן רל"ג,
שם אומר רבינו: 'בְּשִׁמְתַּגְבֵּרִים עַל הָאָדָם
מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְהִרְהוּרִים, וְהוּא מִתְחַזֵּק
וּמִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וּמִנְצַח אוֹתָם, יֵשׁ לְהַקְדוֹשׁ

בְּרוּךְ הוּא תַעֲנוּג גָּדוֹל מְזֶה, וְהוּא יָקָר
מְאֹד בְּעֵינֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וּרְבִינוּ נֹתֵן
לֹזֶה דּוּגְמָא: 'כְּמִשְׁלֵי שֵׁשׁ אֶצֶל הַמְּלָכִים
לְפַעֲמִים בְּיוֹמָא דְּפִגְרָא, הֵם מְנִיחִין כְּמָה
חַיּוֹת שְׁיִנְצָחוּ זֶה עִם זֶה^[ב], וְהֵם עוֹמְדִים
וּמִסְתַּכְּלִים וְיֵשׁ לָהֶם תַעֲנוּג גָּדוֹל מִן הַנְּצָחוֹן,
כְּמוֹ כֵּן הַמַּחְשָׁבוֹת הֵם בָּאִים מִבְּחִינַת
הַחַיּוֹת, וּמַחְשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת הֵם בְּחִינַת חַיּוֹת
טְהוֹרוֹת, וּמַחְשָׁבוֹת רָעוֹת הֵם בְּחִינַת חַיּוֹת
טְמֵאוֹת, וּמְנִיחִים בְּכוֹנָה מְלַמְעֵלָה שְׁיִנְצָחוּ
זֶה עִם זֶה, וְיֵשׁ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תַעֲנוּג
גָּדוֹל כְּשֶׁהָאָדָם מִתְגַּבֵּר עַל הַחַיּוֹת טְמֵאוֹת
וּמִנְצַח אוֹתָם'.

ובימינו יש את אותו הדבר עם 'בעלי
אגרופים', ויכול להיות שביליונים אנשים
צופים בזה, וכולם מתלהבים כשרואים
איך ההוא נותן 'בוקס' - והשני מחזיר לו
בכפליים וכו', אומר רבינו: כשיש לאדם
את המלחמות האלו בתוכו ובקרבו - עם
כל המחשבות שלו, עם כל החיים שלו, כל
התאוות שלו וכו', והנה פה הוא מקבל מכה
- והוא מחזיר מכה וכו', ומגיע שלב שהוא
כבר מתייאש: 'מה יהיה איתי כבר?...' אבל
כביכול הקב"ה הוא המלך במשל הנ"ל
שמסתכל על הכל - ומוחא כפיים ושמח...
- "כן! תן עוד מכה! תחזיר! אל תתייאש!"...

ב. היינו בבתי התיאטרות שלהם, והדבר הזה מוזכר בפרשת השבוע בפסוק: "וּבְחִקְתִּיהֶם לֹא תִלְכוּ", רש"י מוזכר:
'דברים החקוקין להם, כגון טרטיאות ואצטדיאות'; וכך היתה דרכם, שהיו מכניסים בתוך איצטדיון שני שוורים
פראיים, ושניהם מנגחים אחד את השני, עד שאחד נהרג ונעשה פגרת, וכולם מוחאים כפיים ושמוחים וצוהלים וכו',
זה אמנם שיגעון, אבל כך היה...

'כִּי כְשֶׁמְדַבֵּר לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִפְרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בְּטַעֲנוֹת וּבִקְשׁוֹת, רוֹצֵה לְנַצַּח אֶת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל, וְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ יֵשׁ לוֹ תַעֲנוּג מְזֶה. עַל־כֵּן שׁוֹלַח לוֹ דְּבוּרִים שְׂוִיכָל לְנַצַּח אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל, כְּדִי לְקַבֵּל הַתַּעֲנוּג; כִּי מֵאִיפָה אָדָם מִקְבֵּל דִּיבּוּרִים? מִהֵקֵב"ה!

אדם חושב הרבה פעמים: 'אני רוצה להתבודד, לדבר אל הקב"ה, אבל מה אני אגיד?'... ואכן, דיברנו כמה פעמים עצה נפלאה לזה: **תכין לעצמך 'פתק' עם רשימת הדברים שאתה צריך להתפלל!** אבל למעשה, הנה תקרא את הפתק, ותבקש על כל מה שאתה צריך, אבל בעניין של התפילה זה דבר חשוב מאד שאדם יתפלל **בפרטי פרטיות** - אתה לוקח איזה ענין, ותספר להקב"ה **בדיוק** מה עובר עליך, מה הבעיה שלך, ומה קורה איתך... אתה מספר: **'יש לי בעיה כזאת עם עצמי, מתגבר עלי היצר-הרע שלי... רציני כן וכך, והנה פתאום קיבלתי איזו תאוה'...** - תספר את הכלל הקב"ה!

וזה בכל ענין - אם זה בעניינים גשמיים, רפואות: אדם לא מרגיש כ"כ טוב, תספר: **רבש"ע, כואב לי כאן, כואב לי כאן, וניסיתי כבר לקחת איזו תרופה, והלכתי לאיזה רופא...** תספר את הכל! וכן בוודאי ברוחניות - שאדם מספר להקב"ה כל מה שעובר עליו וכו', וכן בכל העניינים - בשלוש-בית שלו, הוא

וזהו המשל של שני השוורים - זה האדם והיצר-הרע, כי היצר-הרע הוא גם כן שליח מהקב"ה, וכמו השור - מה הוא יודע? הכניסו אותו לזה בעל-כורחו, והוא הוא רואה צבע אדום - והוא משתגע... אז הוא מתחיל להילחם עם השור השני, והרי השני ג"כ רואה שעליו להגן על עצמו, והוא מחזיר...

כפי המשל הזה, אותו דבר אצל האדם והיצר-הרע: היצר-הרע הס"מ הוא השור שרואה את ה'אדום', והנה הוא רוצה לנגח, ואתה לא מתבטל, אלא אתה מחזיר! ואף שאתה מקבל נגיחה - אתה מחזיר שוב ושוב! וכביכול הקב"ה מתענג מזה...

אם היו מכניסים באצטדיון הזה שני חיות לא כ"כ חזקות כמו שוורים, מיד היו כולם מתרעמים: 'מה קורה פה?'... הרי הגיעו אלפי אנשים, ומה קורה?... סתם יושבים?... אוהבים 'אקשן'... רוצים לראות איך נותנים אחד לשני מכות, ואיך צועקים וכו'... וכן הוא אצל האדם - שהוא מחזיר מכות, והקב"ה מתענג מזה! כך אומר רבינו, וזה פלאי פלאים...

ומי **"המנצח"** באמת? מי שעומד חזק עם ענין של **'נצח'**! שזה מה שיוצא מהתורה השניה שהזכרנו - **תורה קכ"ד**, שהקב"ה שמח כביכול שמנצחים אותו, ואיך מנצחים אותו? אומר רבינו בפירוש:

הן את עצמו, הן את אחרים - לפרגן לאנשים! אתה רואה לפעמים איזה משהו טוב שנעשה, יש מישהו שעשה משהו טוב - לא משנה מי זה: החבר, בבית עם אשתך, מחנך או מחנכת, ראית דבר טוב שמישהו עשה - למה אתה לא מפרגן?... למה אתה לא אומר מילה טובה של שבח?...

אדם חושב: 'וכי צריכים את הפירגון שלי?...' **אכן כן!** אדם שאין לו את המידה הזאת, והוא לא מפרגן לאף אחד - זה מאד שלילי... וזהו הגורם עפ"י רוב את כל הבעיות בשלוס-בית: אשה אומרת 'בעלי יודע שהוא בסדר ושאיני מעריכה אותו'... **זה לא נכון! מה הוא יודע?! אם אדם לא מדבר - לא יודעים שום דבר!**

ויתירה מזו: לפעמים יש בני-אדם שחושבים למשל על מחנך של ילדיהם: 'וכי צריכים לפרגן לו ולהחמיא לו? הרי זו העבודה שלו'... אבל זו טיפשות! אם אתה רואה בן-אדם שעוזר לך, שעוזר לילדים שלך, הוא עושה משהו בשבילם - למה שלא ישמעו את הדבר הזה מפיך - כמה אתה מעריך ומחשיב את זה?! אם היה לך שכל - עליידיזה היית בונה את העניין יותר ויותר בלי סוף... כי אם צריכים לעבוד ככה - בלי שום דיבורי חיזוק ומחמאות^[2],

מספר להקב"ה, והקב"ה כביכול אוהב את הסיפורים האלו! למה? כי מדוע אתה מספר את זה? אתה רוצה לנצח כביכול את הקב"ה: 'רבש"ע, מה אעשה?... אני בסך-הכל בשר ודם, אינני מלאך... היצר-הרע הוא מלאך, וכל הדברים האלו הם כוחות רוחניים, ומה אני יכול לעשות נגד זה?!'... הוא בא עם טענות! וכלשון רבינו פה: **וּמִפְּרִשׁ שִׁיחָתוֹ "בְּטַעֲנוֹת" וּבְקִשּׁוֹת** - בא בטענות להקב"ה! וזה במקום לבוא עם טענות לבני-אדם...

כי אדם שבא כל הזמן בטענות כלפי אחרים - זו בעיה גדולה... יש אדם שהוא תמיד מלא בטענות - על החברים, על אשתו, על הילדים, הוא תמיד מלא בטענות... **ולאיפה תגיע עם הטענות האלו? לשום מקום! זה שום דבר!** זה כמו מצוות 'פריקה וטעינה', ומה? שצריכים לטעון על החמור את כל המשא שלו, ולעניינינו: **ככל שתרבה בטענות, ותנסה לפרוק את זה על האחר - כן תקבל על הגב שלך יותר ויותר חבילות כאלו, במשא כ"כ כבד עד שלא תוכל לסבול אותם...** לאיפה תגיע עם הטענות שלך?!...

ואם היה לאדם שכל איך לנצל את הדיבור שלו, במקום **'לטעון'** היה **'מחזק'**:

ג. אכן, יש צדיקים שהם אינם מסתכלים על שום דבר, ולא אכפת להם האם מפרגנים או לא, אבל זה בגלל שהם עובדים על זה מאד קשה... מוהרא"ש היה הרבה מדבר ממידה זו - מי שמשלמים לו רעה תחת טובה, כי יש כאלה, שלא מספיק שהם אינם מפרגנים ומחמיאים, עוד מדברים נגד... רבינו אומר בספר-המידות (אות דעת, סי' לג): 'מִי שֶׁמְשַׁלְּמִין לוֹ רָעָה תַּחַת טוֹבָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִרְחֵם עָלָיו וְנוֹתֵן לוֹ שֶׁכֶּל גָּדוֹל בְּעֻבְדוֹת הַבּוֹרָא'; מוהרא"ש היה רגיל

בהקב"ה!

זו עניינה של תורה קכ"ב - שעוסקת בעניין ש'ניצחון' לא הולך יחד עם 'אמת', ולאחריה יש את תורה קכ"ד, שבה מגלה רבינו איך שאדם יכול לנצח, כביכול, את הקב"ה, איך? ע"י תפילות, בקשות, בכיות, דמעות! וכלשון רבינו שם: 'וּמְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בְּטַעֲנוֹת וּבִקְשׁוֹת'...

ו'טענות' אין הכוונה על קושיות וספיקות שאדם מקשה על הקב"ה, ח"ו, שזה אסור להיות - שאדם מקשה וטוען: "למה אתה עושה לי כך וכך" וכו', אלא 'טענות' הכוונה שהוא ממליץ טובות על עצמו, דהיינו שהוא אומר: 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲמַנָם עֲשִׂיתִי כָךְ וְכָךְ, אֲבָל יֵשׁ לִי יִצְרָהֶרֶע'... וממשיך: 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מִי נָתַן בִּי אֶת הַיִּצְרָהֶרֶע? אֲנִי לֹא עֲשִׂיתִי לְעַצְמִי אֶת הַיִּצְרָהֶרֶע'... רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה בְּרַאת יִצְרָהֶרֶע!' וכמאמרם ז"ל (קידושין ל:): 'בְּרַאתִי יִצְרָהֶרֶע - בְּרַאתִי תוֹרָה תַּבְלִין'; הקב"ה ברא את היצר הרע, וכמ"ש (בראשית ח, כא) "כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רָע מִנְּעֻרָיו", ואדם טוען לפניו יתברך: 'הִנֵּה נִוְלַדְתִּי, וְהִנֵּה יֵשׁ לִי יִצְרָהֶרֶע'... וְכִי אֲנִי בְּרַאתִי אוֹתוֹ?! בְּרַאתִי אֶת עַצְמִי?! נִוְלַדְתִּי, וְנִוְלַדְתִּי יַחַד עִם הַיִּצְרָהֶרֶע'... אֲזִי רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "הִנֵּה שְׁלָךְ לְפָנֶיךָ"...

זה גורם שהעניין ידעך... ואכן, מצד האדם בעצמו - הוא צריך לעשות את הכל 'שלא על-מנת לקבל פרס', אבל אתה מצייד - איפה השכל שלך?! למה תהיה כזה כפוי טובה?! למה לא תראה את הטובה שעשו לך ולילדים שלך?! תגיד כמה אתה מחשיב את זה! ובכך אתה זוכה באיזו צורה ליתן כח שהדבר יימשך יותר ויותר...

כל זה נכלל בתוך העניין של 'ניצחון' - ענין של ניצחון דקדושה, שזוכים לנצח את הקב"ה כביכול בדיבורי פינו, וכן ענין שהניצחון צריך להיות עם אמת, ו'עם אמת' היינו 'עם הקב"ה', כי אמת נקרא רק הקב"ה, ו'לנצח' זה רק אותו יתברך, כביכול, ולא "כי אני צריך להיות הצודק"...

מוהרא"ש היה תמיד מדבר מהעניין הזה, שיש כזאת מדה אצל אדם, שהוא חושב תמיד: "אני צריך להיות צודק!"... תפסיק כבר עם ה"צודק" הזה! בינך לבין הקב"ה - זה ענין אחר, אבל עם אחרים! אדם אומר: 'אני צריך להיות הצודק!' או אשה: 'אני צריכה להיות הצודקת!', ועם מה נשארים? כלום! לשום דבר לא תגיע... זה רק יגרום לך סבל כל החיים! אדם צריך להיות 'חכם' ולא 'צודק', שיזכה להיות תמיד דבוק בהקב"ה, וכל הניצחון שלו יהיה 'למען האמת' - להיות דבוק

לומר, שזה מה שאירע ליוסף הצדיק, שהוא עזר לשר המשקים ולשר האופים, ולבסוף השאירו אותו עוד שנתיים בכלא...

התורה הזאת: 'הַעֲקֹר וְהִסּוּד שֶׁהִכֵּל תְּלוּי בּוֹ, לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְהַצְדִּיק שְׁבַדְדוֹר, וּלְקַבֵּל דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר כִּי הוּא זֶה, דְּבָר קִטּוֹ וְדְבָר גְּדוֹל. וְלִבְלִי לְנִטּוֹת, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, מְדַבְּרָיו יִמִּין וְשְׁמָאל'; וְזֶה הַמַּחְבֵּר בֵּין שְׁתֵּי תוֹרוֹת אֵלּוּ... אִם אָדָם רוֹצֵה לְזִכּוֹת "פַּעַם וּלְתַמִּיד" לְצַאֵת מֵהַעֲנִיִּין שֶׁל "נִיצְחוֹן שֶׁל שִׁקְר" - שֶׁהוּא לֹא מִנְצַח כְּדֵי לְהַרְאוֹת ח"ו שֶׁהוּא הַצּוֹדֵק, אֲלֵא הוּא רוֹצֵה לְנַצֵּחַ רַק 'עִם אִמֶּת' - לְהִיּוֹת דְּבוֹק בַּהֲקִב"ה, וְהוּא בִּאֲמַת רוֹצֵה לְהַגִּיעַ לְכֹזֶה דְּבַר - שִׁיזְכָּה כְּבִיכּוֹל לְנַצֵּחַ אֶת הַקִּב"ה בְּתַפִּילָּה מִתּוֹךְ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, מֵה יֵבִיא אוֹתָךְ לִזֶּה? 'הַעֲקֹר וְהִסּוּד שֶׁהִכֵּל תְּלוּי בּוֹ': "הַתְּקַרְבוּת לְהַצְדִּיק!" כְּשֶׁאָדָם זֹכֶה לְהִיּוֹת מְקוֹרֵב לְצַדִּיק - הוּא כְּבִר יִקְבַּל הַדְּרָכָה אֲמִיתִית וְנִכְוֵנָה, הוּא יִקְבַּל אֶת ה"חֻקִּים שֶׁל הַמִּשְׁחָק..."

אִם אָדָם רוֹצֵה לְשַׁחַק בְּאִיזָה מִשְׁחָק - הוּא מוֹכֵרָח לְדַעַת אֶת חֻקֵּי הַמִּשְׁחָק. לְפַעְמִים קוֹנִים לִילִדִים אִיזָה מִשְׁחָק, וְאִינֶם מְבִינִים מֵה זֶה... חוֹשְׁבִים שֶׁזוֹ קוֹפֶסֶת סְגוּרָה עִם מִשְׁהוּ מוֹזֵר בְּתוֹכָהּ, וְהֵם זוֹרְקִים אֶת חֻלְקֵי הַמִּשְׁחָק אֶחָד עַל הַשֵּׁנִי... מִשָּׂא"כ אִם לומֵדִים אֶת כֻּלְלֵי הַמִּשְׁחָק, וּמְבַרְרִים מֵהוּ הַמִּשְׁחָק וְאִיךְ מִשְׁחָקִים בּוֹ - זֶה יִכּוֹל לְהִיּוֹת מֵאֵד מַעֲנִיִּין... רַק צְרִיכִים לִזֶּה סְבִלְנוֹת, וּלְקִרְוֹא אֶת כָּל הַהוֹרָאוֹת, וְאִח"כ נִהְנִים מִזֶּה... רַק

בְּבְרִית מִלָּה, נוֹהֲגִים שֶׁהַמּוֹהֵל אוֹמֵר: "אֲלֵיָּהוּ הַנְּבִיא הִנֵּה שְׁלֹף לְפָנָיִךְ, עֲמֵד עַל יְמִינִי וְסִמְכְנִי"; וְזֶה דְּבַר שֶׁאָדָם צָרִיךְ תַּמִּיד לְהַגִּיד לְהַקִּב"ה: 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִנֵּה שְׁלֹף לְפָנָיִךְ - אֲנִי שְׁלֹף! הִכֵּל שְׁלֹף!' - כָּל הָעוֹלָם כּוֹלּוֹ שֶׁל הַקִּב"ה הוּא, 'וְאֲנִי כָּאֵן - הִנֵּה שְׁלֹף לְפָנָיִךְ'... וְאֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמְּךָ, אֲנָּא: 'עֲמֵד עַל יְמִינִי וְסִמְכְנִי' - תַּעֲזֹר לִי, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם!...

כְּשֶׁאָדָם שׁוֹמַע כְּאֵלֶּה דְּבָרִים, וּרְק חוֹשֵׁב לְאוֹמַרם לְפָנֵי הַקִּב"ה - הוּא בְּתַחֲלִילַת מְקַבֵּל פַּחַד... 'כֵּךְ אֲנִי אֲגִיד'?... מְגַלָּה לְנוּ רְבִינוּ: כֵּן! כֵּךְ תִּגִּיד! 'וְזָמְרוּ לִמִּי שְׁמִנְצָחִים אוֹתוֹ וְשְׁמַח' - הַקִּב"ה אוֹהֵב אֶת זֶה! הַקִּב"ה אוֹהֵב דְּבַר כֹּזֶה!

אֵלּוּ הֵן שְׁתֵּי תוֹרוֹת אֵלּוּ - קכ"ב וְקכ"ד, וְכֹאמֹר - הֵן סְמוּכוֹת אַחַת לַשֵּׁנִיָּה, וּבְדִפּוֹס הַזֶּה^[1] הֵן מוֹבָאוֹת בְּטוֹר אֶחָד: בְּחֻלְק הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַדָּף יֵשׁ אֶת תּוֹרָה קכ"ב - שֶׁמְדַבֵּרַת מַעֲנִיִּין "נִיצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקֹר" - וְכנ"ל, שֶׁאֲסוּר לְהִיּוֹת שִׁקְרָן בְּנִיצְחוֹן. וּבְחֻלְק בְּתַחֲתוֹן שֶׁל הַדָּף יֵשׁ אֶת תּוֹרָה קכ"ד - שֶׁמְדַבֵּרַת בַּעֲנִיִּין 'וְזָמְרוּ לִמִּי שְׁמִנְצָחִים אוֹתוֹ וְשְׁמַח' - שֶׁהַקִּב"ה נוֹתֵן לְאָדָם אֶת הַכֹּחַ לְנַצֵּחַ אוֹתוֹ, כְּבִיכּוֹל. וּבֵין זֶה לִזֶּה יֵשׁ אֶת תּוֹרָה קכ"ג - שֶׁהַתּוֹרָה זֹאת הִיא יִסּוּד גְּדוֹל בְּכָל הַסֵּפֶר הַזֶּה לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן, וְאֵלּוּ הֵן הַמִּילִים הָרַשׁוּנוֹת שֶׁל

ד. [הֵינּוּ לִיקוּ"מ שֶׁל מו"ר שְׁלִיט"א].

הפחות שב קצת בבוקר בכולל, ותתחיל את היום עם עשיית טוב! **את היום צריכים להתחיל עם איזו תפילה או תורה - אפילו קצת!** בוודאי אם תקום בצהריים - לא יהיה לך זמן לכלום, וכבר אני צריך ללכת להפצה', והנה נשרף לך כל היום! קום בשעה נורמלית, ולך להתפלל במנין!

אדם צריך להתפלל במנין! מה זה שאברך מתפלל בבית!? זו בושה וחרפה! **אברכים צעירים מתפללים בבית!?** ... כי הנה הוא יוצא להפיץ, והרי אין לו רכב, והוא מוכרח להשיג את המפיץ לנסוע עמו, והוא קם מאוחר - זמן מועט לפני שצריך כבר לנסוע... **מקווים שהוא הניח תפילין לכמה דקות, וכבר הוא אומר 'להתראות, אני צריך ללכת'...** זו בושה וחרפה! **לך לישון בשעה נורמלית - כשעה 12, וכמה צריך לישון? 7 שעות, אז תקום נורמלי, ותלך להתפלל, ותתחיל את היום שלך עם קצת טוב! בסדר, לא ישבת שעה או שעתיים בבית המדרש, אבל התפללת במנין! אולי זה היה בגדר "אֶקְסֶפְרָס" - לקח לך רבע שעה להתפלל, אבל התפללת במנין! שמעת קדיש וברכו, ואולי גם תפסת איזה לימוד אח"כ - שנים מקרא ואחד תרגום, איזו הלכה, והנה אח"כ יש יום שלם לפניך...**

ולגבי חזור - אתה לא מוכרח לחזור בשעות הערב המאוחרות... ואולי גם בערב יהיה לך איזה שיעור בתוך הבית!

אחרי שלומדים את החוקים - רואים שזה משחק יפה ומעניין באמת... ויושבים ביחד ומשחקים... וזה מה שמקבלים מהצדיקים - את ההוראות והכללים! אדם מעצמו - לא יודע כלום...

בתור בחור, עד שזוכה להתחתן: הוא כבר מיואש "מה יהיה איתי" וכו', והצדיק מגלה לו: **תחזיק מעמד! הקב"ה יעזור לך! אל תתייאש! תמשיך להתפלל! בין כך ובין כך אל תאבד את הכל! תעסוק בתורה ותפילה ותבקש! ואם הוא מאבד את הסבלנות בינתיים, והולך ועושה שטויות - מתחיל לעשן, או דברים יותר גרועים, כמו מכשירים טמאים, השם ישמור, והוא חושב שבזה הוא יעביר את הזמן שלו, אבל הוא לא מבין שבזה הוא דוחה יותר את הישועה שלו! אם היה שומר על עצמו, ויודע שאם בינתיים עדיין לא זכה לישועה, עליו להמשיך ללמוד, להתפלל ולבקש מהקב"ה, ולהתנהג כמו שצריך, ולא להתקרב לכל השטויות האלו, אז זה רק יקרב את יום ישועתו, כי יעשה לו 'שם טוב', ופתאום אחד יראה כזה בחור טוב, והנה תבוא ישועתו...**

זה לגבי בחור, וכן לגבי אברך: הנה הוא כבר התחתן, אבל הוא לא יודע מה לעשות עם עצמו... **הרי נותנים לך כאלה דברים מתוקים טובים שאתה יכול לעשות בחיים! הנה זכית להתחתן, אתה לא יכול לשבת בכולל כל היום? בסדר, לכל**

את כל המידות הלא-טובות, והפירוש השני של 'נצח' - שזה דבר בלתי נפסק, היינו דבר שיעמוד קיים לנצח, ושני דברים אלו הם בעצם דבר אחד, כי כל מה שאדם זוכה באמת לנצח - זה יישאר לעולם ולנצח...

ומה מחבר ביניהן? תורה קכ"ג: 'הַעֲקֹר וְהִסּוֹד שֶׁהָכַל תְּלוּי בו' - התקרבות לצדיקים! כי אדם מעצמו - מאיפה יקח את זה?... וכי אדם מעצמו יודע משהו?!...

וזו המתנה שזכינו, שהקב"ה ריחם עלינו וקירב אותנו לצדיקים, ועלידי"זה יש לנו איך ללמוד... לא שאדם אומר "אני לא צריך"... מה לא צריך?! אם היית יודע היכן מי אתה, לא הייתי אומר ככה... אתה לא מבין איך אתה נראה!

כשאתה עומד מול ה'מראה', אתה רואה את החיצוניות שלך בלבד - החליפה שלך, והאף ככה... אבל מה קורה בפנימיותו - זה לא רואים ב'מראה'... ורבינו אומר בפירוש (ליקו"מ ח"ב סי' ט): 'כָּלֵנוּ אֵין פְּנִינוּ יְפוֹת כָּלָל' - הפנים שלנו לא כ"כ יפות... איזה 'פנים'? אדם אומר: 'הפנים שלי לא יפות? אבל התאפרתי...' 'כָּלֵנוּ אֵין פְּנִינוּ יְפוֹת כָּלָל' הכוונה ברוחניות! ועל-כן 'פנים' זה גם לשון 'פנימי' [חוץ מהמראה החיצוני של הפנים - שאדם יכול להתאפר וכו', אבל הפנימיות זה כבר משהו אחר לגמרי],

אני תמיד מעורר אברכים, שילמדו בתוך הבית לכל הפחות את לימודי הבי"ת שלהם! כך יש לו משהו עם ה'יום' שלו!

אבל כדי לזכות לזה, צריכים הדרכה מצדיקים... אדם מעצמו - הוא לא ידע את זה... הוא לא קיבל הדרכה, ויש לו כל מיני 'פטנטים' שונים, אבל זה לא שווה שום דבר... ואח"כ השלום-בית שלו מאד מתרופף, והוא לא יודע למה... כי אתה לא מתנהג כמו שצריך! אשה אולי היא לא כ"כ מבינה בכל ענייני עבודת השם וכו', אבל את זה היא רואה בחוש - "מה בעלי עושה"... - הוא ישן במיטה עד מאוחר, ופתאום הוא קם, ואולי הוא שם טלית ותפילין כמה דקות, וכבר בורח...

ואכן, אף שתמיד צריכים להיזהר מזה, וזו לא דוגמא טובה אף פעם, אבל ביותר הדבר כשזוכה אח"כ כשמתחיל להקים דורות ישרים בבית, והרי צריכים להיות דוגמא טובה לילדים... שיהיה לך 'סדר יום'! שבוע שעבר היה לנו "סדרי טהרה", ודיברנו שכל הטהרה של האדם תלויה ב'סדר' - צריך סדר!

והכלל, שצריכים להתקרב להצדיק, שזה מה שמחבר כאן בין שתי התורות הללו - תורה קכ"ב ותורה קכ"ד: תורה קכ"ג - להתקרב להצדיק שבדור! התורות הללו מדברות ממידת הניצחון, שזה ענין של 'נצח' - לנצח את היצר הרע ואת

של האדם!

והעצה היחידה לאדם היא רק "להתקרב להתחזק"; קיבלת מכה חזקה? בסדר, תירגע, ותגבר בחזרה! וממש כמו אלו האנשים ששמים אותם על הבמה באצטדיון, והאחד גובר על חברו... לוקחים שני גויים כושים 'בעלי אגרופים [עפ"י רוב זה כושים, לא יודע למה...], ומכניסים אותם בתוך האצטדיון - על הבמה, והם מתחילים ללחום אחד בשני... והנה זה נותן מכה חזקה - עד שההוא ממש כבר הוא שוכב כבר על הרצפה, וחושבים שהנה הוא גבר עליו - ופתאום הלה קם ["תחיית המתים"...], וקופץ עליו, ונותן לו כפליים חזרה... ומשלמים על זה מיליונים! כ"כ אנשים צופים בזה - הן בוידאו, והן באותו המקום, ומי שרוצה "לזכות" להיות שם בתוך האצטדיון - משלמים על זה הרבה כסף... והרי צריכים ללמוד מכל דבר שיש בעולם, ומה למדים מן העניין הזה? **למדים מזה שככה אצל כל אדם!** קיבלת כזאת מכה? אמנם בינתיים שתקת... והנה הוא אפילו הפיל אותך על הרצפה, וכבר הוא מתפאר עם השרירים שלו... ופתאום הוא לא שם לב, והשני קופץ ונותן לו בחזרה... יש בזה חכמה - איך לעשות את זה, ואנחנו צריכים להיות תמיד כאלה חזקים, ואף־פעם לא להתייאש ו'להרים ידיים', אלא **'בסדר, קיבלתי מכה, אבל אני גובר בחזרה!'**

ו'פנינו' הכוונה 'הפנימיות שלנו' - אין יפות כלל... אז מה עושים? צריכים באמת איזה 'איפור' כדי ליפות את זה, ואת זה הצדיקים נותנים לו!

הצדיקים מנסים ליפות אותנו בפנימיותנו! לתת לנו כבר מבט אחר על כל החיים! לתת לנו תקוה - שאפשר! אם תיקח עצמך בידיים אפשר! וגם אם לא 'הלך' לך עד עכשיו, ואולי באמת ניצחת פעם אחת - אבל שוב גברו עליך וניצחוך... אתה גברת ונתת כמה הכאות - אבל קיבלת חזרה... ומחמת זה אתה מתייאש לגמרי...

והוא מיואש כ"כ עד שחושב לעצמו כל־מיני מחשבות לא־טובות, עד־דיכך שיש בני אדם שלא יודעים מה לעשות עם עצמם, והשם ישמור עם ישראל - כשהוא מקבל כאלה מחשבות, הוא חושב שהוא לא יכול כבר ה"י... ויש כאלה אחרים - שמחמת זה הולכים לשתייה, או אחרים הולכים לסמים ה"י, ובגלל זה הוא יוצא מן המציאות לגמרי, ולא שניצלת מהאש - אלא 'קִפְצָתָ מִן הַמִּחְבֶּת אֶל תוֹךְ הָאֵשׁ'... - אתה חושב 'הנה שתיתי', או השם ישמור 'עישנתי' 'קנאביס' - וכל השטויות האלו, 'ועכשיו אני מרגיש טוב', אבל אח"כ השם ישמור... מיד כשזה עובר - אתה יורד לתהום הרבה יותר עמוק משהיית מקודם... **כל הדברים האלו זה סתם שיגעון - זה הורס את כל הבריאות**

הדין, ויש 'הצבעה', והולכים אחר הרוב - מה שהרוב פוסקים, כך עושים [לפעמים צריכים רוב ועוד אחד]. זו מצוה בתורה: **"אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטָּה"**; ואף שיכול להיות שרובם לא כ"כ כיוונו וכו', אבל הקב"ה אומר: **"אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטָּה"** - מה שהרוב פוסקים, כך הלכה.

ובאות ענין אנחנו רואים דבר-פלא, לגבי הלכות 'איסור והתר' - בהלכות תערובות, כשמתערבים דברים אסורים יחד עם דברים מותרים, יש כלל: אם זה 'בש ביבש', והוא מין במינו, הולכים אחר הרוב, זאת אומרת: יש ג' חתיכות, שתיים מתוכן בוודאי כשרות, והשלישית לא כשרה, אבל לא מבדילים ביניהם... לא יודעים איזו חתיכה אסורה ומהן המותרות... [כי זה יכול להיות אותו בשר, רק אחת מהן היה טריפה וכו', ולא מוכרח שזה בשר חזיר וכדו'], מה עושים? כך ההלכה: **"חד בתרי, בטיל"** - אם הרוב כשר, זה מותר. וזה ממש דבר-פלא, וכי האיסור נהפך להיתר? כן! ואכן מותר לאכול את כולם... כל זה נובע ממה שהתורה פסקה: **"אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטָּה"**, וזו הלשון של הראשונים שם (הרא"ש, ועוד ראשונים; זה מובא בשו"ע יו"ד סי' קט), שהאיסור נתהפך להיתר! בגלל שיש רוב להיתר פה - זהו זה... כך הקב"ה פסק: **"אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטָּה"**!

מה למדים מזה? שאפילו אם יש אולי לאדם אילו דברים רעים בקרבו, יש לו

זה ענין 'ניצחון' של האדם, והכלל שיזכור וידע תמיד ש'**מחכים על הניצחון שלו**' - הקב"ה כביכול מחכה ומבקש: **תנצחו אותי! - 'בני, נצחוני!'** - "תראה לי איך שבאמת אתה לא מתייאש"... ואתה אכן מקיים זאת, ובא להקב"ה: **'רבונו שֶׁל עוֹלָם, כָּזָה יֵצֵר הָרַע יֵשׁ לִי, וְהָיִי אִתָּה בְּרַאתְ אֹתִי וְנִתַּת לִי כָּזָה יֵצֵר הָרַע!'** - זה בסדר! הקב"ה אוהב לשמוע את זה... ומה תעשה? אם אדם יגיד 'אין לי כח', אז אתה מגלה שניצחו אותך, משא"כ כשאדם אומר: **'רבונו שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי אֶקַּח אֶת הַכַּחוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁיֵּשׁ בִּי - וְאֶחָזִיר בְּחֻזְרִי!'** - הקב"ה אוהב את זה!

ואלו הם ימי העומר הקדושים, והלימוד הזה הוא דווקא בנקודה האמצעית של ימים אלה - **יום כ"ה**, שבו מאירה המידה של רבינו ז"ל: **"נִצַּח שְׁבַנְצַח"** - שני סוגי ניצחון האמורים. שהנה כבר עברנו כ"ד יום ראשונים, וכמו שמובא בספרים - עברנו את כל ה'**קטנות**' וכו', והשבוע הראשון היה '**חסד**', אח"כ '**גבורה**' וכו', והשבוע הרביעי הוא "**נִצַּח**", והנקודה הפנימי של ה'נצח' - זה היום הזה: **"נִצַּח שְׁבַנְצַח!"**

הנה יש לנו את הכלל בכל התורה (שמות כג, ב) **"אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטָּה"**; למשל בענייני הלכה: כשיש דיון בבית-דין, איך מכריעים? ישנה מחלוקת בין כל הרבנים מהו פסק-הדין, ואח"כ עושים סיכום

זו עניינה של הספירה המיוחדת
"נִצַּח שְׁבִנְצַח", שאצל רבינו זה היה
 זמן מעולה ועליון מאד - העניין הזה
 של ספירת **"נִצַּח שְׁבִנְצַח"**, כי זהו הגילוי
 האמור, שיש אפשרות לאדם להפוך
 את כל האיסור להיתר! והוא אומר "לא
 יודע מה היה עד עכשיו, אבל החזקתי
 מעמד קצת, וקיימתי **'נִצַּחְתִּי'** אבל עוד
'וְאַנְצַח' נשאר..." כלומר: כל מה שנראה
 לי שעדיין לא **ניצחתי** - עוד **אנצח!** וכך
 אדם הולך תמיד...

ועוד הפעם: את מי אנצח? את החבר
 שלי? את אשתי או הילדים? **לא ולא!**
בשום פנים ואופן! 'אנצח' כדברי רבינו
 בתורה ק"ד: **'זָמְרוּ לִמִּי שְׁמִנְצַחִים אוֹתוֹ**
וְשָׂמַח' - זמרו להקב"ה שכביכול מבקש:
תנצחו אותי! ואם מנצחים אותו - הוא
 שמח! וזה צריך להיות הרצון של האדם:
'אני רוצה לנצח, כביכול, את הקב"ה',
 והוא בוכה ומבקש: **'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אָנִי**
רוֹצֵה לְהִיטֵי אִישׁ כְּשֶׁר! אָנִי רוֹצֵה כָּבֵד
לְצֵאת מִכָּל הַשְׁטוּיּוֹת הָאֵלֶּה! אָנִי רוֹצֵה
לְזַכּוֹת לְשִׁלּוֹם-בֵּית אִמָּתִי, וְאָנִי מֵאֲמִין
שְׁאֲנִי יָכוֹל לְזַכּוֹת לָזֶה!...

למה? כי יש את התורה לפניך: תורה
 קכ"ג, ששם מגלה רבינו את העניין של
 אמונת חכמים, שלא להטות מדברי
 הצדיק **"יְמִין וְשְׂמָאל"**... הנה נדמה לך
 בדעתך כך וכך, ויש לך כלימיני שאלות,
 ספיקות וקושיות, **אבל תבטל את השכל**

כלימיני דברים שליליים, אבל כשהוא
 זוכה להתקרב לצדיקים, והוא מבטל
 את עצמו, הוא לוקח את הישות שלו -
 ומבטל את זה, **אז יש ענין כזה ש"האיסור**
נתהפך להיתר"!

וכאמור, ההלכה הזאת היא פלאי
 פלאים: הרי יודעים שאחת מג' החתיכות
 שיש פה היא בוודאי לא כשרה, רק שלא
 יודעים מה כשר ומה לא, וזה 'בש ביבש'
 ומין במינו [זה מוכרח להיות מאותו מין],
 זה מותר... וכן הוא אצל כל אחד ואחד:
הכנסת את עצמך בתוך "ההיתר" - בתוך
כל הדברים הטובים, והם הרוב, אתה תזכה
להפוך את כל הרע שלך לטוב!

זהו לימוד כ"כ עצום, שיש אפשרות
 לאדם להפוך את עצמו, ואפילו אם הוא
 מרגיש כמעט 'חצי' לא טוב, אבל עד
 חצי... אם זה 'חצי בחצי' - אין פה רוב,
 אבל מיד כשיש רוב - יכול להפוך את
 הכל לקדושה!

וזה ענין ספירת **"נִצַּח שְׁבִנְצַח"** - שהיא
רוב ימי הספירה, יום ה"חמישה ועשרים",
 שבו נכנסים ל"**רוב הימים**" - אל החצי
 השני של ימי הספירה, וזוכים שיש רוב
 של קדושה, אז עכשיו הוא הזמן של
"נִצַּחְתִּי" - זכינו להגיע עד ספירת ה'**נצח**,
 ועתה: **"וְאַנְצַח"** - עכשיו בעזרת השם
 נזכה להשלים את מה שנשאר...

שלך! תשים אותו בצד! תקבל את דברי הצדיק הן על ימין והן על שמאל!

ואדם עלול לתמוה: מה זה להאמין שהשמאל הוא ימין? הרי 'שמאל' זה 'שמאל' ו'ימין' זה 'ימין'... אבל באמת, אתה אינך יודע מהו 'ימין' ומהו 'שמאל'! תחשוב רגע: למה אתה חושב שיד ימין היא ה'ימין' ויד השמאל היא השמאל? כי כך לימדו אותך כשהיית ילד - אמא שלך אמרה: "זה 'יד ימין' וזה 'יד שמאל'", ואם היו מלמדים אותך דווקא על יד ימין שהיא 'יש שמאל' - גם היית מקבל... הרי שצריכים ללמד אותך! אז הצדיק בא ומלמד אותך: אתה חושב שזה 'ימין'? אצלך זה 'שמאל'! איך אתה מתנהג? איך כל הגישה שלך בחיים - בבית שלך וכו'? זה לא 'ימין' - זה 'שמאל'!

הרה"ק מרופשיץ זי"ע (מחר בלילה - י"א אייר - תהא ההילולא שלו) אומר דבר מעניין: בשפת אידיש, את המילה 'צדק' אומרים: "גערעכט". ואותה מילה משמשת גם לפירוש המילה 'ימין' (רעכטס). אז הוא מסביר, מה העניין בזה? כי כשאדם חושב שהצד הימני שלו הוא באמת 'ימין', זה צריך ב'צדק'... זאת אומרת: הנה אתה עושה מה שאתה עושה, אבל הצדיק אומר לך: "חביבי, אתה לא 'גערעכט' - אתה לא צודק... יש לך טעות"... הוא מראה לך שמה שאתה חושב שהוא 'ימין' - זה לא ימין אלא 'שמאל'...

ואדם צריך לקבל את זה... וכלשון רבינו שם: 'וּלְבָלִי לְטוֹת, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, מִדְּבָרֶיךָ יָמִין וְשְׂמֹאל, אֲפֹלוֹ אוֹמֵר לְךָ עַל יָמִין שְׂמֹאל' וכו'. ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק דעתו קאלו אין לו שום שכל - כלל וכלל, ויקבל כל מה שהצדיק אומר לו! אדם כזה - הוא יהיה המאושר בחיים שלו... הוא יזכה שיהיו לו חיים טובים! למה? כי הוא ילמד את 'חֲקֵי הַמִּשְׁחָק', ואם הוא ילמד את זה היטב ויאמין בזה - יהיה לו משחק יפה... ובמקום לקחת את החלקים של המשחק ולפזרם כדרכו של ילד קטן - הוא לומד מהו המשחק הזה, ונהנה ממנו...

כי זאת רואים במציאות: ישנו משחק יפה, וישנם שני ילדים גדולים ובוגרים שיודעים את הכללים - ושחקים בהנאה, והם ממש שרויים בתוך-תוכו של המשחק, והנה מגיע האח הקטן, ומרים את הכל - וזורק את זה לאוויר... וכולם צועקים עליו: 'מה אתה עושה?!'... אבל מה רוצים ממנו? הוא לא יודע... הוא חושב שזה סתם משחק...

אותו דבר בחיים של אדם: אם הוא לומד את 'חֲקֵי הַמִּשְׁחָק', והוא מקבל את זה - מדריכים אותו 'כך וכך צריכים לעשות' וכו', והוא שומע ומציית, סוף-כל-סוף הוא ינצח! אבל אם לא - אז מה יהיה? רק בלגן ומריבות... ועוד דמה לו שזה המשחק שלו, וזה ג"כ משחק טוב...

זה לא כמו שאתה חושב... ועפ"י רוב זה לא נראה - מי שהוא 'איטר יד', ורק בבר מצוה, כשמגיע להניח תפילין, ומרים את שריוול יד ימין - מבינים שהוא 'שמאל'... - אבל אצלו ה'שמאל' היא 'ימין'!

הכלל, צריכים את הצדיק שהוא ידריך את האדם מהו 'שמאל' ומהו 'ימין', כי הוא לא מבין זאת לבד, ועל-כן יש את המושג של 'איטר יד'.

והנה אומר רבינו, ש'איטר יד' זה אחד שהיה מתנגד בגלגול העבר, וזה מאד מתאים לעניין האמור: כי הנה לא היתה לך אמונת חכמים, והיית מתנגד, ונהפך לך ה'ימין' וה'שמאל', כי היה לך חוסר באמונת חכמים, ומה העונש שלך? שאתה קצת משונה, שאצל רוב העולם 'ימין' זה 'ימין' ו'שמאל' זה 'שמאל', אבל מחמת שהיית מתנגד - נהפך לך...

ומהי העצה שלך? שתתקרב לצדיקים, והצדיק ילמד אותך איך להתנהג עכשיו, איך להפוך את ה'שמאל' שלך ל'ימין', ואיך להשתמש עם ה'ימין' הזה...

והנה נמצאים אנו בפרשיות אחרי מות - קדושים, ורש"י אומר בפרשת קדושים, שהיא פרשה "שֶׁרֵב גּוֹפֵי תוֹרָה תְּלוּיִין בָּהּ", כי פרשת קדושים מלאה בכל ענייני בן-אדם לחברו כו', ופרשת 'אחרי מות' מדברת מעניין עבודת יום-הכיפורים.

אבל באמת, וכי זה נקרא "משחק טוב"? הרי קיבלת בראש...

הכלל, אדם צריך למסור את עצמו לצדיקים, ולבקש: **'תסביר לי! אני מסלק את דעתי, אני לא יודע כלום, תסביר לי: זה 'ימין'? זה 'צדק' או לא? ואז הצדיק מגלה לו: אמנם 'למעשה' זה נראה לך "יד שמאל", אבל עכשיו דווקא עם זה צריכים להשתמש! עכשיו ה'שמאל' שלך היא כמו 'ימין'!**

ועל-פי זה נבין דבר נפלא: רבינו מדבר כמה פעמים [בליקוטי מוהר"ן, בשיחות הר"ן, ובספרה המידות], מהעניין שיש 'איטר יד' - שזה דבר המצוי בעולם, ולעניין הלכה: **כל מה שבני-אדם עושים ביד ימין - הוא צריך לעשות ביד שמאל;** למשל: רוב בני-אדם מניחים תפילין על יד שמאל, והוא צריך להניח על ימין, ולא רק זה - אלא גם 'כוס של קידוש', ושאר חפצי מצוה, הוא לוקח ביד שמאל.

ומה מלמד אותנו כל המושג הזה של 'איטר יד'? בדיוק את העניין האמור: **לא כל מה שאתה חושב שהוא 'ימין', זה באמת 'ימין', ולא כל 'שמאל' הוא באמת 'שמאל'...** וההוכחה: הנה רואים בפירוש שיש אדם שאצלו ה'שמאל' הוא 'ימין'... מה שאצלך 'שמאל' - אצלו זה 'ימין'!

וזה לימוד חי לאדם, ש'ימין' ו'שמאל'

שבוע שעבר דיברנו בעניין 'סדרי טהרה', ועכשיו זוכים ל'עבודת יום הכיפורים'...
ולכאורה היה יותר מתאימה פרשת עבודת יום הכיפורים לאחת מפרשיות המועדים - כמו פרשת אמור או פרשת פינחס, ששם מדברים באריכות מכל ענייני המועדים וכו', ושם לכאורה היה ג'כ צריך להסביר את כל הסדר של יוה"כ... ומדוע זה נכנס עכשיו פתאום - בפרשת 'אחרי מות'? בפרשת שמיני כתוב בפירוש את הזמן שזה אירע לבני אהרן - ב"ח ניסן, שאז התחילו את עבודת הקרבנות, ואז מתו נדב ואביהוא - שהקריבו אש זרה, ואח"כ היתה הפסקה של פרשת תזריע מצורע - 'סדרי טהרה', ושם מבוארים כל הלכות המצורע, ולאחריה פרשת השבוע: "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן" - חוזרים בחזרה לפרשת שמיני... הקב"ה מלמד אותנו בזה, שאי אפשר להיכנס לקדש הקדשים - 'לִפְנֵי וְלִפְנֵי' - בלי שום סדר... בכניסת האדם אל הקדושה, מוכרח להיות 'סדר'!

וזה פירוש: "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ" - התקיים אצלם 'בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה'" - יותר מדאי, ואז: 'וַיָּמָתוּ', וצריכים צמצום!

הכלל, פרשה זו מלמדת אותנו שאי אפשר להיכנס אל הקדושה בלי גבול וצמצום, ואם רוצה הכהן להיכנס 'לִפְנֵי וְלִפְנֵי' - יש את הסדר לזה!

בתפילת שחרית של יום כיפורים קורין את הפרשה הזאת, ובתפילת מנחה של יום כיפורים קורין את סוף פרשת אחרי מות - פרשת איסורי עריות. נמצא שכל פרשת השבוע היא "פרשת של יום הכיפורים", והמסר שיוצא מן הפרשה הזאת: שעכשיו יש זמן מוכשר יש אפשרות לאדם לקבל "טהרת יום הכיפורים"! אנחנו יודעים שיום כיפור הוא היום הקדוש והמיוחד בשנה, וכמו שאומרים חכמינו הקדושים אומרים (תנא דבי אליהו, פרק א)

והלימוד למעשה שיוצא מעניין בני אהרן - נדב ואביהוא, הוא ענין של מידת הצמצום; כי באמת נדב ואביהוא היו צדיקים גדולים מאד, ומובאים שיטות רבות במדרשים מה היה הפגם שלהם, והנקודה השווה בכל השיטות - היה אצלם ענין של 'חוסר צמצום'. הם רצו לעלות לקדושה גדולה - אבל זה היה

וזו הבטחה שהקב"ה מבטיח לנו: **"קְדָשִׁים תִּהְיוּ!"** כך פרשו צדיקים - שזה לשון הבטחה, כי בפשטות מפרשים **"קְדָשִׁים תִּהְיוּ"** היינו 'תהיה קדוש', אבל צדיקים פירשו: זו הבטחה מהקב"ה: **"קְדָשִׁים תִּהְיוּ"** - אתם העם שלי, ואני מבטיח לכם שתהיו קדושים! אם תלכו בדרכים האלו - להיות מקורבים לצדיקים, והצדיקים ילמדו אתכם מהו 'צמצום' - תזכו להיות קדושים!

כי באמת, האדם מוכרח את מידת הצמצום, לפעמים הוא מתלהב מאד, וכולו בוער וכו' - אבל תירגע... יש דרכים! יש 'חוקים של המשחק' - מה צריכים לעשות! אדם אומר: 'לא אכפת לי כלום...' אני צריך עבודת השם, לא אכפת לי הבית, הפרנסה, הילדים... לא זו הדרך הנכונה!

ואת זה הצדיק מלמד אותך, הוא אומר לך: **הימין שלך היא שמאל - והשמאל היא ימין, אתה לא יודע מה לעשות...** הוא מלמד אותך: **תהיה בן־אדם!**

וזה הסימן שיהיה לאדם האם הוא אוהב בדרך הנכונה: **תבדוק טוב איך אתה מתנהג עם אחרים, ואיך נראה השלום בית שלך...** כי כפי השלום בית שלך, תבין בדיוק היכן אתה אוהב...

רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' רג): **'מִסְפּוּרֵי דְבָרִים שֶׁל הַנָּשִׁים יְכוּלִים לִידַע מֵעֵמֶד**

על הפסוק (תהלים קלט, טז) **"יָמִים יֵצְרוּ"** - הקב"ה יצר ימים רבים בשנה, **"וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם"** - יום אחד מיוחד בשנה מכולם, הוא יום־הכיפורים לישראל, שאז אדם זוכה לקבל סליחת ומחילת עוונות, וככתוב בפרשת השבוע: **"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ"** - ביום־כיפור אדם נעשה בריה חדשה! יש מחילת עוונות! ואינא בכל המדרשים, שזה חסד שהקב"ה נתן לנו - יום אחד בשנה, שבו יש אפשרות לקבל כפרה מהקב"ה על הכל, ומתחילים 'דף חדש' בחיים! זה יום־הכיפורים.

והנה, כלל גדול הוא בידינו, שהקריאה מעוררת את הזמן, ולכן בשבת־קודש זו של **פרשת אחרי** - שבו קורין את כל הסדר של יום־כיפורים, הוא **זמן שאפשר לאדם לקבל את כל הסגולות הקדושות של יום־הכיפורים!** קורין את זה בתורה, ואדם מתפלל שיזכה לקבל את קדושת יום־הכיפורים! וכמו שאנחנו באמצעם של ימי העומר - כן יש לנו באמצע השנה קדושת יום־הכיפורים, שיכולים לבקש על זה מהקב"ה!

ואם אנחנו מכניסים בעצמנו את הלימוד של **'אַחֲרֵי מוֹת'** - כל הסיפור שהיה עם בני אהרן, ויודעים איך לזכות למידת הצמצום, אזי עלידי־זה אפשר להגיע ל**"קְדָשִׁים תִּהְיוּ"** - שאפשר לו לאדם להיות קדוש!

ענין האמור - שאדם יטה אוזן לדיבורים שבביתו, וידע היטב את 'מעמד השכינה'... וזה קשור לכל מה שדיברנו עכשיו בעניין "נצח שבנצח" - שהוא זמן מסוגל מאד להכניס בקרבנו את כל האורות האלו - את ההתקרבות לצדיקים, ולקבל את המידה הזו של רבינו: "נצחתי ואנצח" - ניצחון של הקדושה!

וזהו הסוד של המילה 'נצח', שזה העניין של סימוכין התורות קכ"ב, קכ"ג וקכ"ד, שהתורה של אמונת חכמים נכנסה בין שני ענייני הניצחון, וכך הוא במילה הזאת: ה' בהתחלה, ה' לבסוף, שאלו שתי התורות של ענין הניצחון - קכ"ב וקכ"ד, ומה יש באמצע? האות צ' - הוא הצדיק, שזו תורה קכ"ג, שרבינו מגלה שהעיקר הוא אמונת חכמים! מתחילים עם נ' - שהוא ענין של אמונה [כמוסבר בתורה א' בליקוטי מוהר"ן], שאדם מסלק את השכל שלו לגמרי, ומסיימים עם ח' - זו החכמה, ומי מקשר את כל זה ביחד? הצדיק! זה "נצח".

הקב"ה יעזור, שנזכה להיות מקורבים לרבינו, ונזכה בעזרת השם להשלים את ימי העומר בקדושה וטהרה, ונקבל את טהרת יום הכיפורים ו"קדשים תהיו", ובקרוב יבוא משיח צדקנו ותהא הגאולה השלימה!

השכינה איך היא אוהבת כעת, וזה שכתוב אצל מרדכי (אסתר ב), 'שהיה מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר', ואסתר היא השכינה, כי מרדכי היה משיג זאת, לידע שלום השכינה מחצר בית הנשים עלידי ספורי דברים; מה הכוונה בזה? מה זה 'ספורי דברים של הנשים'?

העניין הוא פשוט: תסתכל בבית שלך! 'ספורי הנשים' הכוונה איך הסיפורים בבית שלך, איך הדברים מתנהלים שם! יש לך שלום בית? יש דיבורים טובים בבית? אז מעמד השכינה הוא טוב מאד... אבל אם הבית, השם ישמור, מלא בהשפלות וזלזולים, מחלוקות ומריבות, צעקות וצרחות, אז זה 'מעמד השכינה' שם...

וכמו שעשינו 'סימוכין' בתורות קכ"ב, קכ"ג וקכ"ד הנ"ל, כן יכולין להסמך את התורות פה, כי מעט קודם לכן - בתורה קכ"ב, אומר רבינו גבי ימי הספירה: 'דע, שכל מה שהעולם מדברים בספירה בכל ימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום, ומי שהוא מבין יוכל לשמע ולידע זאת, אם יטה אזנו היטב לספורי דבריהם ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו יום'; וכמובן, צריכים אוזניים טובות כדי להבין את זה... אבל בימי הספירה אפשר לשמוע את ענייני הספירה בכל דיבורי העולם, וזה אותו

לע"נר בנימין דב בן טוביה
ר' הרצל טוביה בן פינחס